

Sag anlagt den 4. august 2004 af Brandt Italia spa mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-323/04)**

(2004/C 262/93)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 4. august 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Brandt Italia spa ved advokat Martijn van Empel, Claudio visco og Salvatore Lamarca.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Principalt kendes Kommissionens beslutning C(2004)930 endelig udg. af 30. marts 2004 ugyldig, hvorfor den bør annulleres.
- Subsidiært kendes beslutningen delvis ugyldig som begrænset til artikel 3, hvori den italienske stat pålægges at tilbagesøge den ulovligt ydede støtte.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den i sagen anfægtede beslutning underkendte, i forhold til fællesmarkedet, statsstøtte på grundlag af hastetiltag på beskæftigelsesområdet, som Italien gennemførte ved lovdekret nr. 23 af 14. februar 2003, stadfæstet ved lov af 17. april 2003, og det blev pålagt den italienske regering hos sagsøgeren at tilbagesøge den støtte, Brandt Italia spa havde modtaget i anledning af købet af Ocean spas delvirksomhed til fremstilling af køleagregater, beliggende i Verolanuova, Brescia-provinsen.

Til støtte for sagen anfægter Brandt først og fremmest den antagelse i beslutningen, hvorefter dekret 23/2003 til støttemodtagerne overlader en individuel fordel med en heraf følgende konkurrenceforvridding. De fordele, der angiveligt flyder af dekretet, er, på grundlag af de gældende regler for Cassa Integrazione Guadagni e Mobilità (der er tale om generelle retsfor skrifter) i almindelighed disponible for et hvilket som helst andet selskab, som ansætter arbejdstagere fra mobilitetslisten. Skønt dekret 23/2003 letter retsstillingen for de overførte arbejdstagere, indfører det derfor ingen økonomisk fordel for støttemodtagerne, i den konkrete sag Brandt. Ud fra et andet synspunkt klager sagsøgeren over, hvorledes Kommissionen har undladt at foretage en fuldstændig og nøjagtig vurdering af de økonomiske virkninger af det indenlandske tiltag, idet den ikke har taget hensyn til de supplerende omkostninger, som påhviler virksomheder, der erhverver virksomhedsdele, idet de pågældende virksomheder har pligt til at påtage sig byrder og ansvar (sociale og økonomiske), som — i fravær af tiltaget — ikke ville høre under dem. Endelig lægger sagsøgeren vægt på den almene karakter af det omhandlede tiltag, som faktisk fremkalder de samme virkninger, der allerede er forudset af de generelle bestemmelser i lov nr. 223/91. Ifølge sagsøgeren er forholdet det, at Kommissionen på grundlag af undersøgelsen

af dekret 23/2003, hvorved den kvalificerede tiltaget som en generel støtteordning, udledte pligten for den italienske regering til at tilbagesøge den økonomiske fordel, som Brandt angiveligt havde modtaget individuelt på grundlag af dekretet. Kommissionen, som stillede krav om tilbagebetaling af en individuel støtte i forbindelse med en beslutning vedrørende en støtteordning, tilsidesatte artikel 88 EF, hvorved den tillige tilsidesatte reglerne i forordning (EØF) nr. 659/1999. Tillige undlod Kommissionen ganske at foretage en undersøgelse af den konkrete sag i relation til den formodede individuelle støtte, som den kræver tilbagesøgt. Kommissionen burde ifølge reglerne have indledt en særskilt og selvstændig procedure til vurdering af den EF-konforme karakter af det indenlandske tiltag som individuel støtte eller alternativt have holdt sig til midlerne ifølge forordning (EØF) nr. 659/1999 for at vedtage midlertidige tilbagesøgningsforanstaltninger.

Sagsøgeren anfører også tilsidesættelse af artikel 88 og 89 EF samt af forordning nr. 994/98 og 2204/2002. Ud fra denne synsvinkel protesteres der mod, at Kommissionen ex tunc underkendte en foranstaltning, som potentielt fandtes og var omfattet af undtagelsesreglerne ifølge forordning (EØF) nr. 2204/2002 og som sådan kvalificerbar som eksisterende støtte i medfør af artikel 88 EF. Desuden tiltog Kommissionen sig ulovligt beføjelsen til at afgøre, at dekret 23/2003 ikke er dækket af forordning nr. 2204/2002, hvorved Kommissionen overskred grænserne for sin interventionsbeføjelser i medfør af artikel 89 EF, sammenholdt med forordning nr. 994/98 og 2204/2002.

Herefter gør sagsøgeren gældende, at beslutningens artikel 3, som pålægger Italien pligt til at tilbagesøge den påståede statsstøtte hos modtagerne ifølge tiltaget, tilsidesætter princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning.

Endelig gør sagsøgeren gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af begrundelsespligten i artikel 253 EF, ligesom der påstås at foreligge magtfordrejning i sagen.

Sag anlagt den 2. august 2004 af Viasat Broadcasting UK Ltd mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber**(Sag T-329/04)**

(2004/C 262/94)

(Processprog: dansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 2. august 2004 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Viasat Broadcasting UK Ltd, West Drayton (Storbritannien), ved advokat Simon Evers Hjelmberg.